

Nr 1768

av herr Magnusson i Borås m. fl.

i anledning av Kungl. Maj:ts proposition nr 110 med förslag till tullag, m. m.

Proposition 1972:110 med förslag till tullag, m. m., bygger i huvudsak på två betänkanden avgivna av tullagstiftningskommittén. Det framlagda förslaget till ny tullag har utformats som en ram för de mera preciserade föreskrifter som är att vänta i av Kungl. Maj:ts utfärdade tillämpningsföreskrifter. Med hänsyn härtill föreligger vissa svårigheter att bedöma hur en ny tullag kan komma att fungera i praktiken. Det skall genast framhållas att förslaget att hemtagare i princip fritt kan förfoga över importerad vara innan denna är förtullad är av stort värde för näringslivet. Likaså är det av värde att säkerhet inte längre skall behöva ställas för importerade varor.

På ett par punkter är emellertid det framlagda förslaget helt otillfredsställande. Det gäller dels det föreslagna fullständiga deklarationsförfarandet vid import, dels den tid inom vilken eftertulltaxering skall kunna äga rum.

Omfattningen av importörs uppgiftsskyldighet och de lämnade uppgifternas anpassning för tulländamål har behandlats mycket ingående i tullagstiftningskommitténs betänkande "Tullproceduren vid import", och kommittén uttalade bl. a. att den "enats om den bedömningen att övervägande skäl talar för att transformeringen av importörens uppgifter om varornas beskaffenhet och värde till statistiskt nummer och tullvärde bör ankomma på tullverket". Det måste med hänsyn härtill anses synnerligen förvånande att det i det nu framlagda förslaget till ny tullag föreskrivs att importören i princip skall lämna fullständig deklaration. Såsom tullagstiftningskommittén framhållit bör tullproceduren utformas efter vad som i allmänhet kan anses vara mest rationellt. Vi är av den uppfattningen att det inte kan anses rationellt att föreskriva att transformeringen av de uppgifter importören har om varan till statistiskt nummer och tullvärde skall utföras av importören. Med hänsyn till att det även för särskilt utbildade tulltjänstemän många gånger kan vara svårt att rätt utföra dessa omvandlingar måste det anses mest rationellt och från samhällsekonomisk synpunkt riktigt att arbetet utförs av tullverkets för ändamålet särskilt utbildade tjänstemän och inte av importörerna, som i allmänhet saknar tillräcklig sakkunskap i dessa frågor. Även om de större importföretagen kan tänkas efter hand utbilda anställda till privata tulltaxeringstjänstemän måste detta anses helt omöjligt för mindre företag med mera sporadisk import. För att ett system med fullständig deklarationsskyldighet skall fungera någorlunda tillfredsstäl-

lande måste företagens egna tulltaxeringstjänstemän inte endast ha fortlöpande tillgång till alla de beslut, anvisningar m. m., som fattas av olika myndigheter och som förutom tulltaxering och tullvärdeberäkning kan gälla t. ex. införselavgifter och olika skatter, utan även kunna tolka dessa beslut etc. på ett riktigt sätt, något som måste betraktas som mindre realistiskt. Vi hävdar alltså att det för små och medelstora företag i de flesta fall är i praktiken omöjligt att uppfylla de i propositionen ställda kraven.

I propositionen föreslås vidare att eftertulltaxering skall kunna ske inom fem år från den dag varan angavs till förtullning. Förslaget är utformat med utgångspunkt i bestämmelserna om efterbeskattning i förfarandet vid viss konsumtionsbeskattning och förordningen om mervärdesskatt, och departementschefen har uttalat att eftertulltaxering bör kunna ske under motsvarande förutsättningar som efterbeskattning.

Vi vill emellertid framhålla att tulltaxering avsevärt skiljer sig från skattebeläggning i övrigt. Dels gäller det att på ett riktigt sätt beräkna tullvärdet, vilket som ovan framhållits många gånger kan vara svårt även för specialister, dels gäller det att kunna tulltaxera varan på ett riktigt sätt, dvs. den skall hänföras till rätt statistiskt nummer och därmed rätt tullsats, även detta i många fall ett specialistarbete. Det måste också ihåggkommas att varan i allmänhet vidareförsäljs efter importen och att importören därför i de allra flesta fall själv får stå för det tullbelopp som blir följden av en eftertulltaxering. En tidsfrist för eftertulltaxering om två år torde enligt vår mening vara rimligare.

Med stöd av det anförda hemställs

1. att riksdagen beslutar om sådan ändring av 7 § och följande i förslaget till tulllag att endast partiell tulldeklaration erfordras,
2. att i 15 § tidsfristen för eftertulltaxering ändras från fem till två år.

Stockholm den 14 november 1972

TAGE MAGNUSSON (m)

i Borås

KARL BENGTTSSON (fp)

i Varberg

ERIK HOVHAMMAR (m)

GUNNAR HYLINDER (fp)

ARNE ANDERSSON (m)

i Ljung

HARALD PETTERSSON (c)

i Kvänum

KURT SÖDERSTRÖM (m)

WIGGO KOMSTEDT (m)

ROLF SELLGREN (fp)